

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Z\Žamboch
Miroslav\M_Žamboch-Diplomatické_řešení.PDB

PDB Name: M_Žamboch-Diplomatické řešení
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2002
Modification Date: 15.5.2002
Last Backup Date: 15.5.2002
Modification Number: 0

Diplomatické řešení
Miroslav Žamboch

Dřevěná palice ještě jednou dopadla a dubový pilíř si toho sotva všiml.

"Prozatím padla! Oběd!" zahlaholil jsem, otřel si pot z čela a začal se opatrně brodit ke břehu.

Za tři dny jsme zarazili teprve jednu řadu pilířů budoucí hráze, ale i tak se hladina díky silnému proudu vzedmula a člověk si musel dávat pozor, kam šlape, aby neuklouzl. Nebudovali jsme žádné veledílo, pouze jsme potřebovali trochu zregulovat horní tok Skočné, abychom mohli splavovat palivové dřevo z Bukoviny. Byl to můj nápad a otec s ním kupodivu souhlasil. Asi proto, že to mohlo přinést peníze. Už jsem stál pod břehem, když se těsně pod hladinou okolo mě něco stříbrně mihlo. Byl to jen mžik. Zajel jsem pravačkou do vody a vzápětí vytáhl ven pstruha dlouhého skoro jako moje předloktí. Další rybu jsem spíš vytušil než zahlédl, ale druhé ruce neutekla ani ta.

"Takhle chytat ryby jsem viděl jen jedinýho chlápka, pane," zabručel s obdivem Harber, bývalý tulák, chmaták ekvilibrista a příležitostný zloděj koní. Poslední půl rok můj osobní sluha.

"Vykuchej je a napíchni na rožeň. Po obědě budou dobří jako dezert," řekl jsem a hodil mu oba pstruhy k nohám.

Člověka, o kterém se Harber zmínil, jsem od vidění znal. Vlastně jsem si ho před pár lety zašel tajně prohlédnout.

Jmenoval se Frank Gefian a dělal lovčího na severní hranici našeho panství. Byl vysoký a hubený, ruce měl i ke svému příliš protáhlému tělu nepřiměřeně dlouhé stejně jako já. Podoba by byla ještě více zřejmá, kdyby mi už v dětství náš lékař nespravil vrozený rozštěp horního rtu. Dal jsem si práci a zjistil, kde Frank sloužil asi tak devět měsíců před mým narozením. Samozřejmě, že přímo na hradě. Možná právě proto mě můj otec tak okatě přehlížel a dával přednost všem mým sourozencům. Nevadilo mi to a dávno jsem se smířil s faktem, že z rodového majetku uvidím jen pár zlatáků.

Pořádně jsem se vyráchal ve vodě, abych k jídlu přišel čistý.

"Osuška, pane," nabídlá mi ze břehu čtverec lněné látky dívka, která patřila k ženám nosícím každý druhý den lidem pracujícím v lese jídlo.

Musela tu být poprvé, protože tak dokonalé tvářičky s měkkými pomněnkovými očima bych si už určitě všiml. A útlého pasu a akurátně klenutých boků s dokonale modelovým pozadím, doplnil jsem, když se dívka vracela k ostatním, aby jim pomohla se servírováním oběda. V letním dni na sobě měla tenkou sukni a při chůzi se pod plátnem rýsovaly obrysy jednoduchých kalhotek ještě více zdůrazňující eleganci těch prostých a současně tak dokonalých křivek.

Kalhotky jsem považoval za svůj největší přínos otcově panství. Původně to byla móda dam velkého světa. Když jsem jimi však obdaroval jednu vášnivou pekařku z podhradí, v mžiku se staly ohromným hitem. Kupodivu jak mezi ženami tak i mezi muži.

K velkému nahrubo sroubenému stolu jsem přicházel mezi posledními. Společné stolování patří k mým slabostem, proto jsem hned na počátku rozkázal vybudovat alespoň provizorní jídelnu. I pod širým nebem v lese se může hodovat s urovní. Tahle společnost navíc nepatřila k těm nejhorším, právě naopak. Stýkat se s mými drahými sourozenci nebo jinými urozenými bylo často mnohem nudnější a otravnější.

"Už se vás nemůžeme dočkat, pane!" houkla na mě s úsměvem ve tváři kyprá Johana a dala mi přivonět k obrovské míse husté polévky.

Byla boubelatá na všech místech, kde ženy být mají, v očích měla nezbednou jiskru a opěvování jejích půvabů místními tesaři patřilo ke koloritu uplynulých večerů. Pleskl jsem ji po zadečku, protáhl se kolem ní a zasunul se za stůl.

"Všechno dobré sem a ať je toho dost!" zahájil jsem oběd.

Po jídle následovala polední siesta a potom jsem chtěl až do setmění pokračovat v budování hráze. Jenomže se ke mně štěstí otočilo zády. Sotva jsem se opět chopil palice, abych šel příkladem, zaslechl jsem koně a zanedlouho se jezdci objevili na mýtině.

Stačil pohled, abych věděl, že se děje něco opravdu vážného.

Přítomnost Fitzgreda - hlavní účetního, Spolanskiho - otcova osobního čaroděje a Blietze - rodového ceremoniáře, nevěstila nic dobrého.

"Přijeli jsme, výsosti, abyste se chopil svých vladařských povinností," začal Blietze vážně.

Polkl jsem překvapením.

"Otec umřel?" zeptal jsem se.

"Ano," potvrdil Fitzgred.

"Mám ale ještě tři starší bratry a dvě sestry," připomenul jsem ji.

"Je to tragické, ale oni také," snažil se vykoktat Spolanski.

"A pak mám další tři mladší sourozence a jsem si jist, že se otec postaral, aby mě v nástupnickém právu předběhli," pokoušel jsem se odvrátit hrozící pohromu.

"Eh, výsosti, oni také" vymáčkl ze sebe Fitzgred nervózně a zmlkl.

Všichni tři vypadali jako hromádka neštěstí. Otce jsem neměl rád a své sourozence také ne, bez toho jsem s polovinou z nich neměl ani kapku společné krve. Ale že bych se měl ujmout vlády nad naším hrabstvím se mi vůbec nelíbilo.

"Promluvíme si cestou, vyrazíme za chvíli!" rozhodl jsem.

Předákovi jsem dal pár pokynů týkajících se stavby a šel se rozloučit se ženami. Měl jsem nepříjemnou předtuchu, že můj nádherný život právě skončil.

Z díry po vykotlaném stromě jsem vytáhl dva kameninové džbány plné borůvek a položil je na stůl. Nasbíral jsem je při ranní procházce po lese. Jestliže jsem chytáním pstruhů na hloubce uváděl do závistivého úžasu muže, rychlostí sbírání zase ženy. Mohly za to moje dlouhé ruce a obratné prsty.

"Milé dámy, chtěl jsem vás podarovat za úplatu, ale bohužel odjíždím," řekl jsem napůl vážně.

MLčenlivá Brita s doličky ve tvářičkách si nabrala plnou hrst borůvek, nacpala si je do úst, jazykem si významně oblízla rty a rozkošnický obrátila oči v sloup.

"Ale to nás všechny velmi mrzí, Kajetyne, vlastně výsosti," opáčila, "s borůvkami se dá provádět tolik různých věcí..." nechala poslední slova významně viset ve vzduchu.

Nasadil jsem přehnaně zkroucený výraz. Brita měla nejvybranější smysl pro humor a hodně na mě trpěla. Vlastně jako spousta dalších. Často jsem v úžasu přemýšlel, co na mě ženy vidí. Že by je přitahovala ošklivost, nebo zdánlivá blízkost hraběcího stolce? To co já jim mohl nabídnout každý bohatší sedlák. Mé úvahy mi však nikdy nebránily oplácet jim jejich náklonnost náklonností. Eufemisticky řečeno.

Na rozloučenou jsem jim předvedl tu nejvybranější poklonu určenou pro královny a vyšvihl se na koně. Harber už seděl v sedle.

Ve vesnici na nás čekal kočár, a než jsme za dva další dny dojeli na hrad, byl jsem plně zasvěcen do událostí nedávných měsíců. Posledních sto let byla země rozdělena na spoustu malých i větších vzájemně soupeřících panství. Z mého pohledu to nebyl zase tak špatný stav, ale ne všichni šlechtici tento názor sdíleli. Otec patřil mezi nespokojence a v posledních měsících se intenzivně zapojil do hry o imaginární trůn. Naneštěstí se mu podařilo vzbudit dojem, že je silnější, než ve skutečnosti byl, a jeho spojenci se rozhodli odstranit ho. Při oslavě zasnoubení mého nejstaršího bratra s dcerou hrabě Valeruse milý hrabě všechny mé starší sourozence otrávil. Protože s sebou otec nevezl Spolanskiho, neměli jsem žádné důkazy a nemohl jsem kvůli úkladné vraždě svolat Panské zasedání. Mí ostatní bratříčci se jeden po druhém chopili vládcovského postavení a jeden po druhém byli díky své stupiditě odpraveni. Všechno nasvědčovalo tomu, že se okolní vládci dohodli a chystají se rozdělit si naše území mezi sebe. Nemohl jsem jim to mít za zlé. V posledních pěti letech jsme si nevedli špatně a naše zisky, tím i závist sousedů, rostly.

Ležel jsem na posteli ve svém hradním kamrlíku, Harber seděl u stolu s připraveným brkem a čekal, až budu pokračovat v diktování poznámek. Jenomže já jsem už měl politických úvah a analýz plné zuby a vzpomínal jsem na vůni borovic, šumění vody a meze. Právě teď byly noci nejteplejší a ať si kdo chce co chce říká, ve srovnání s voňavou trávou a voňavou ženou neobstojí ani sebejemnější satén a sebedokonalejší unylá kráska z dobré rodiny. Vím, mám zvrácený vkus. Asi za to může můj z té silnější poloviny plebejský původ.

Uvědomil jsem si, že někdo už po páté buší na dveře. Harber to nijak nekomentoval a něco si kreslil na pergamen před sebou.

"Vstupte!" zavrčel jsem otráveně.

Vešla celá delegace. V poslední době jsem jim říkal tři ustaraní králové. Nedivil jsem se. Když zabijí posledního potomka šlechtického rodu, podle zvyku neušetří ani účetního, čaroděje a ceremoniáře. Jejich život byl spojen s existencí hrabství možná ještě víc, než ten můj.

Chvilí jsem poslouchal jejich brebentění. Za poslední týden stačili vymyslet spoustu komplikovaných plánů na záchranu. Pravděpodobnost jejich úspěchu jsem odhadoval na jeden k miliónu.

"Ale já už vím, jak spasím sebe, vás i všechny své poddané!" zaburácel jsem, abych se konečně zbavil jejich blábolení. V leže z postele to nevyznělo, jak jsem si přál, proto jsem se postavil.

"Jak, pane!" zeptal se s nadějí Blietze.

"Navštívím vévodu Valeruse a usmírím se s ním i se všemi našimi nepřáteli. Uspořádáme mírovou hostinu!" seznámil jsem je se svým geniálním nápadem.

"Otrávilí vašeho otce i vaše sourozence, skončíte stejně!" vybuchl nevěřičně Fitzgred.

"Tentokrát si to nedovolí! Doprovodí mě náš čaroděj. Tvrdíte přece, že jste nejlepší v širém okolí!" obrátil jsem se na Spolanskiho, a než stačil cokoliv říct, pokračoval jsem: "A pokud budu mít čas, dokážu všechny nadchnout pro svůj mírový plán!"

Tři mí rádci zbledli jako jeden muž.

Spolanski byl skutečně nejlepší a měl i výborné magické krystaly posilující vůli a tím i účinnost kouzel. Ve válkách však ani čarodějové nehrají jeden na jednoho. Pokud by k Valerusovi opravdu jel, stálo by proti němu minimálně deset jiných jen o málo méněschopných mágů.

"A o mou tělesnou ochranu se bude starat Harber," uzavřel jsem rozhovor.

Jejich přesvědčování jsem odolal a zanedlouho jsem přinutil Blietze, aby vyslal vyjednavče. Brzy byla mírová hostina

zorganizována a Blietze s Fitzgredem začali uspořádat své poslední záležitosti.

Do Valerusánu jsem dorazil inkognito v přestrojení, abych omrkl situaci. Město bylo tak tuctové, jak napovídalo jeho jméno. Polovina šlechtických rodů pojmenovává hlavní města panství dle svých rodových jmen. Vystupoval jsem jako podkoní, který hledá práci, a kupodivu jsem ji dostal přímo na hradě. Stačilo pár dní, abych se ujistil, že žádná mírová dohoda se konat nebude. Osobní čarodějové sem přijeli už dva týdny předem, aby se domluvili na společném postupu, ceremoniáři se snažili zabezpečit, aby při mém zavraždění nepřišli jejich páni k úhoně a účetní smlouvali o rozdělení mého vévodství. Kdyby nebylo jedné velmi milé kuchařky z hradní kuchyně, možná bych propadl i trudnomyslnosti. Ale ženská krása mě zatím vždy dokázala povznést. Na těle i na duchu.

Po dvou týdnech svého slídění jsem přijel i oficiálně. Zastupoval mě náš lovcí. I přes věkový rozdíl byla podoba dokonalá a nikdo nepojal nejmenší podezření.

Poslední hosté byli uvedeni do sálu, těžkooděnci naposledy prohlédli místnost, zda někde nejsou ukryty zbraně nebo najatí vrahové a začali zavírat jedny dveře po druhých. Podle tradice směli být přítomni pouze páni, každý v doprovodu dvou mužů. I jídlo jsme si museli servírovat sami.

Postavil jsem se, abych pronesl přípitek. Okolo stolu sedělo celkem šestatřicet mužů a všichni mě pozorovali. Někteří shovívavě, jiní se špatně skrývanou nedůvěrou. Vzduch byl těžký, prosycený kouřem mnoha hořících svíček, vůni jídla a zápachem potu přítomných. Na stole přímo přede mnou trůnilo pečené sele, z jeho těla čnely rukojeti porcovacích nožů. S lítostí jsem vzpomenu na jiný stůl pod širým nebem.

"Na mír, přátelé!" pronesl jsem a pozvedl číši.

"Vino je otrávené, pane. Počkejte okamžik." sykl mi do ucha Spolanski.

"Na mír a šťastnou budoucnost nás všech, ať vedle sebe vzkvétáme ve štěstí a blahobytu!" prodloužil jsem přípitek a vyčaroval jím na tváři přítomných nefalšované pobavení.

"Už, pane." řekl Spolanski a kývl na znamení, že se mohu napít.

Po čele mu stékal pot.

Vypil jsem číši do dna a odřihl si.

"Harbere! Přines mi červené Gorecké, je na druhé straně stolu. Tohle chutnalo nějak divně," přikázal jsem.

Stačilo se dívat do obličejů přítomných, abych poznal, kteří z nich jsou čarodějové. Jeden po druhém analyzovali situaci a uvědomovali si, že Spolanski dokázal provést bleskovou detoxikaci jejich jedu.

Harber obešel stůl a vrátil se s karafou Goreckého. Spokojeně jsem si nalil plný pohár a poslal ho, ať víno vrátí zpět, aby si nikdo nemohl stěžovat, že si to nejlepším zabírám jen pro sebe.

"Také ho stačili otrávit. Drží nad ním bariéru, nemohu se k němu dostat. Je jich čtrnáct," artikuloval Spolanski sotva slyšitelně.

Zešíroka jsem se usmál, rozmáchl číši v prstech, natáhl se po praseti před sebou a vytáhl z masa oba nože. Podle protokolu měly mít ostří z měkkého stříbra, ale někde se stala chyba. Čepel byly ocelové, dokonale nabroušené a dobrých třicet centimetrů dlouhé. Jediným tahem jsem podřízl krk stolovníkovi po své levé ruce, shodil ho do zadu a bodl muže sedícího o místo dál do oka. Čaroděj na druhé straně stolu se postavil, namířil na mě paži a vzápětí zmizel v explozi, totéž se přihodilo třem dalším najednou. Krystaly musí být vyladěné na mágovu osobnost a Harber svými chmatáckými schopnostmi usilovně pracoval na tom, aby nikdo z mágů neměl u sebe ty své. Hnal jsem se podél židlí, dva muži se snažili otevřít zavřené dveře a vpustit dovnitř vojáky. Jednoho jsem bodl do ledvin, vržená židle mě srazila k zemi, v pádu jsem druhému stačil přefíknout podkolení šlachy. Tlouštík v šedém hábitu se na mě vrhl, z leže jsem vykopl nohou před sebe, podebral ho a přehodil za sebe. Vzápětí už jsem stál na stole. Z boku mě někdo bodl nožem, ukročil jsem, z otočky vodorovně sekl a zasáhl útočníka do předloktí. Krev z přetnuté tepny doplnila červené víno v křišťálovém džbánu. Svalnatý pořizek se na mě sápal zepředu. Ustoupil jsem, švihl nohou do výše a obloukovým kopem ho zasáhl do spánku. Obličejem spadl do mísy s horkou polévkou. Úder do zad mě shodil ze stolu, než jsem se dokázal postavit, tlačili mě ke zdi tři lidé najednou. Plešatec, tlust'och a hezoun s dlouhými vlasy. Přikrčil jsem se, v předtuše vítězství se přiblížili. Vzápětí jsem se vyrazil vpřed, šikmým sekem shora dolů plešouna přetáhl přes hrudník a tlust'ocha bodl do pupku. Nůž v jeho sádle bohužel uvázl, hezoun bleskově přiskočil, tvrdě mě udeřil do boku, můj bod levačkou zblokoval předloktím a nasadil mi páku. Zaúpěl jsem. To byl konec. Líbivá tvář se mu stáhla do pohrdlivého úšklebku, můj loket zapraskal. Jeho oči náhle zrůžověly a vzápětí vytekly na podlahu. Šokovaně jsem se postavil. Spolanski dokončil gesto útočného kouzla, kterým hezounovi právě uvařil mozek a vztyčeným palcem mi ukazoval, že je vše v pořádku. Zvedl jsem se země nůž a vyrazil na pomoc Harberovi, kterého tísnil v koutě dva nepřátelé.

Když se do hodovní síně dostali vojáci, držel jsem Valeruse pod krkem a o krkavici mu opíral ostří nože. Měl jsem toho plné zuby a sotva jsem se držel na nohou, ale se Spolanskiho a Harberovou pomocí jsem se nakonec dostal ven. Když bylo všechno urovnáno a měli jsme všechny možné diplomatické záruky (Valerusova jediného syna a dceru otrávené Spolanskiho speciální substancí jako rukojmí) seděli jsme všichni tři v pouze pro nás pronajaté hospodě a léčili se svařeným vínem.

"Nejde mi do hlavy, jak jste pane dokázal propašovat dovnitř ty dva nože," zabručel zamyšleně Harber mezi dvěma loky.

Dveře se otevřely a do sálu vstoupila má známá kuchtička. Oči měla ještě zarudlé po dlouhém spánku - následku lektvaru, který jsem jí při našem rozloučení nasypal do vína.

"Konečně jsem tě našla! Mezi lidmi se povídá, že se na hradě něco stalo. Měla jsem strach, že to má něco společného s noži, které jsi chtěl pro pobavení pánů!" vydechla.

Ve svých obavách roztomile krčila nosík a byla prostě k pomilování. Harber se Spolanskim nevěřicně zírali.
"Hospodský! Něco dobrého pro dámu! A hejbní s sebou!" zaburácel jsem, trochu nejistě se postavil a vysekl jí nejlepší poklonu, jakou jsem ve svém stavu zvládl.
"Víš, drahoušku," řekl jsem a políbil ji ruku, "musím se ti přiznat. Nejsem podkoní, ale hrabě Kajeten."
Než se vzdala na slovo, usadil jsem ji na židli a podal pohár s vínem.
"Myslíš, že bys zvládla naši hradní kuchyni?" zeptal jsem se jí a pozvedl pohár k připitku.
"Pánové, na krásu a um naší nové šéfkuchařky!"
Tváře jí zčervenaly rozpaky a já jsem cítil, jak se mi vrací síla do žil. No není svět báječný?
"A s těmi noži si nedělej starosti, použili jsme je jen na porcování masa," uklidňoval jsme ji.

KONEC